

Hotel

U DEVÍTI KOČEK



Radmila
Tomšů



Hotel U DEVÍTI KOČEK

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading



Radmila Tomšů

Hotel U DEVÍTI KOČEK – e-kniha

Copyright © Fortuna Libri, 2020

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Hotel

U DEVÍTI KOČEK



Radmila
Tomšů

Copyright © Radmila Tomšů, 2019
v zastoupení literární agentury MÁM TALENT, s. r. o.
Cover design © Žofie Vránová, 2020
Cover Illustration © Žofie Vránová, 2020

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing
www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Zuzana Symonová

První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, zaměstnání, organizace, místa a události, které výslovně nespádají do veřejné domény, jsou buď výsledkem autorčiny fantazie, nebo byly použity fiktivně. Jakkákoliv podoba s žijícími či mrtvými osobami, událostmi či místy je proto čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována, ukládána v jakémkoliv vyhledávacím systému nebo přenášena v jakékoliv formě ani elektronickými, mechanickými, kopírovacími, nahrávacími a jinými prostředky bez předchozího souhlasu vydavatelů.

ISBN 978-80-7546-252-7 tištěná kniha
ISBN 978-80-754-6284-8 ePUB
ISBN 978-80-754-6285-5 MOBI
ISBN 978-80-754-6286-2 PDF

PODĚKOVÁNÍ

Chtěla bych poděkovat všem přátelům, kteří se mnou sdílí lásku ke kočkám a kteří mě k sepsání knihy podnítili. Nejvíce však musím vzdát díky mým věrným kamarádkám, které mi trpělivě pomáhaly radou i slovem – Dagmar L., Ireně M., Janě J. a Katty V., bez nichž by tato kniha nevznikla.

V neposlední řadě děkuji svému manželovi za trpělivost a také nemohu opomenout poděkování všem našim kočkám – byť se někdy u nás zastavily jen na pár dní – které mi byly a nadále stále jsou neutuchajícím zdrojem inspirace.

PŘEDMLUVA

Kdo prožil pár dní, týdnů nebo dokonce let s kočkami, ten nikdy nezapomene. Nejde zapomenout na jejich (většinou) přítulné kožíšky, na jejich (vždycky) mlsné jazýčky, na jejich vědoucí pohledy a ležérní chůzi. Každá je jiná a všechny jsou stejné. Vždy elegantní, vždy krásné, vždy nad věcí.

Když si vzpomenu na naše začátky, musím se smát. Bylo to pomalu jako v těch omletých vtipech: – Ne, naše kočky nebudou chodit za plot. – Tak dobrá, ale jen chvílku a hned zas domů. – Sláva, že přišly aspoň ráno...

Vztahy se navazovaly, vyvíjely, kočky přicházely, odcházely, a zanechávaly stopu. V našich srdcích i v našem domě (na křeslech, sedačkách a dveřích obzvláště). Drobných příhod přibývalo, a aby neupadly v zapomnění, vznikl deníček kočky Rozárky.

V době, kdy se začaly psát první zápisky, žily u nás čtyři. Venku životem otřískaný jednooký kocour Silver a doma tři – osmiletý krásný mourek Čenda, dvouletý zrzounek Tobíáš a zbrusu nová černobílá harlekýnka Rozárka.

A právě z tohoto malého drobného stvoření se vyklubala kočičí spisovatelka. Pohodlně se usadte, uvařte si kávu nebo čaj a začtete se do jejího deníčku.

Jste zváni do Hotelu U Devíti koček.

PROLOG - ZADRÁPEK

To tak jednou přijdou a zadrápnou se. Maličkým tenoučkým drápkem. Časem se nenápadně objeví další a udělají to samé.

Nepozorovaně roztáhnou ten původně malý otvor a vklouznou dovnitř, polehoučku, potichoučku, jako po másle. Zavrtí se, usadí a už jej nikdy neopustí. Po čase zjistíme, že v srdci máme díru jako hrom a v domě plno koček. Našlapují tiše, moudře na nás hledí – dobře vědí, že jednou zaťatý drápek už nelze bezbolestně vytrhnout a odhodit pryč.

Jsou v nás zaseknuty hluboko.

Ani když odejdou za Duhový most, neopustí naše srdce.

Malinké drápky tam zůstanou zaťaté. Každý je jiný, každý svůj.

Navždy.

KAPITOLA PRVNÍ,

VE KTERÉ SE ŘEŠÍ KOSMONAUTIKA, UJETÝ BÍLÝ KLUB A HLEDÁ SE FLAŠKA

Mám velké trápení.

Mám rozpárané břicho a kolem krku cosi, co vypadá jak trychtýř na procházce. ONA, tedy naše domácí, mě sice hýčká, podstrkuje pamlsky a chlácholí, jak může, ale já jsem z toho límce opravdu nešťastná. Navíc se mi ostatní smějou, že vypadám jako jakási Valentýna Těreškovová. Prý měla na hlavě cosi podobného. Osobně tu paní neznám, ale je mi jí opravdu líto. Asi taky někoho škrábla do nosu nebo možná sežrala něco, co neměla. Teda já už fakt nikoho škrábat nebudu, slibuju. ONA mi vyprávěla, že tu Týnu v podobném límci ještě ke všemu vystřelili do kosmu. Prý byla první světovou kosmonautkou. Já teda nevím, co je zač ten kosmo, ale dát někomu límec a pak ho ještě vystřelit? To je síla. Ani se neodvážím zeptat, jestli jí předtím taky rozpárali břicho. Ale možná ji místo toho jen vystřelili. Jak tak o tom uvažuju, je asi lepší mít zašitý břicho a nebýt vystřelená. Nebo ne?

Že tomu vůbec nerozumíte? Tak já vám to radši povím od začátku.

Všechno začalo tím, že mě strčili do přepravky. Zaradovala jsem se. Bude výlet! Bohužel jsem se totálně spletla. Skončili jsme na veterinární klinice. Jestli jste tam ještě nikdy nebyli, tak buďte rádi. Je to podivný ujetý klub, sdružující lidi v bílém oblečení, kteří se vyžívají v tom, že provádějí zvířátkům

všelijaké věci. Já bych vám mohla vyprávět, kam mi třeba minule strkali teploměr. Radši nevěděť, věřte mi. Proč nás tam naši lidi vozí, je velká záhada a nad jejím rozluštěním si lámeme hlavu všichni.

Dřepěla jsem tedy v přepravce v čekárně ujeté kliniky a trpěla. Snesu hodně. Snesla jsem i šíleně užvaněnou paní, co si sedla hned vedle NICH. Chovala velkou tlustou kočku a nepřetržitě mluvila. Brněly mě z ní uši.

„Tohle je Číča,“ pohladila kredenc na svém klíně. „Jak se jmenuje ta vaše? Rozárka? Hezké jméno, Rozárka. Černobílá, že jo? Nějaká malinká, asi ještě koťátko, ne? Jak je stará? Rok? Opravdu?“ Žvanění nebralo konce, ale já ho snášela hrdinně. Bez poznámky jsem přetrpěla i pohrdavý pohled Číči. A že ho uměla. No a co, tak je na volno a já ne, dráčky si proto neukoušu. Koneckonců ten její postroj taky není žádný výkřik módy, vypadá v něm jak opásaná dýně. Co mi vadilo mnohem víc, byl zvědavý štěkal, který neměl nic lepšího na práci než mi strkat čumák k přepravce. Poprvé jsem jen zasyčela. Podruhé varovně zavrčela a potřetí jsem si to pěkně vyměřila a s chutí mu zatnula dráčky do jeho zvědavého frňáku. Zaječel, vyletěl metr vysoko a vodítkem srazil stojany s letáky. Rachotící regály vyděsily nafrněnou Číču, ta vyletěla jak z praku a všema čtyřma se zadrápla paničce kolem krku.

Ožila jsem. Konečně nějaká zábava! Ječel pes, ječel pán, ječela opásaná dýně a nejvíc ze všech ječela užvaněná bába, které Číča vyrobila na krku prvotřídní tetování. Když bílá otevřela dveře ordinace s vyděšeným dotazem, co se to tu, probůh, děje, jediný, kdo byl v klidu, jsem byla já. Potažmo

i ONI, ztuhlí šokem, co jsem to jen provedla a co je to bude asi tak stát.

Veterinářka ošetřila paní krk („Tohle mi Čiča ještě nikdy neudělala!“), pokárala ji, že kdyby měla kočku v přepravce, neměla by krk jak po zásahu splašenýho mixéru („Když ale naše Čičinka přepravky nesnáší, ona je vždycky naprosto vzorná, to ten pes!“), vyhubovala psovi, co jí má co ničit vybavení čekárny, posbírala letáky a zaklapla za sebou dveře ordinace.

Majitel psa nevěřičně vydechl: „Co to k sakru bylo, tohleto?“

ONI ani nedutali, paní od Čiči jen vzdychla, pohladila si šrámy, sjela pohledem pána i jeho vyděšeného mazlíka a opět zavládlo ticho, ovšem v tuto chvíli již trochu mrazivé.

Netrvalo dlouho a tříbarevka i pes postupně zmizeli prvně v ordinaci a potom i ze dveří. Vyprovodila jsem je ukázkově pohrdavým pohledem. To aby si Čiča nemyslela, že ho umí jen ona.

Pak to přišlo. ONI mě zvedli, cosi zamumlali, vrazili bílé a zdrhli. Zdrhli! Fakt! Nechali mě tu samotnou samotinkou a byli pryč! Asi pochopili, že na úhradu škod nemají, tak účet vyrovnali tím nejcenějším, co vlastnili, tedy mnou. Zrádci! Bídáci! Než jsem se stačila pořádně rozhořčit, bílá mě píchla do nohy a já usnula jak špalek.

Probudila jsem se s podivným pocitem, že něco nehraje. Nehrálo. Na bříšku jsem měla oholený pruh a v něm zašitou jizvu. Rozpárali mi břicho! Páni! Tak ono nešlo o podrápaný nos zvědavýho psa, ale ono se něco hledá! V mém bříšku! Po chvíli mi vše došlo. Flaška! To bude ta flaška, co ji včera

a především ONA tak hystericky sháněla. Že oni si myslí, že jsem ji snědla, a hledali ji v mém žaludku? Já ale nejsem padlá na hlavu, takové věci přece nejím! Stačilo se zeptat, ukázala bych jim, že flašku mají pod kobercem...

Smutně jsem se chtěla stočit do klubíčka, ale nešlo to. Zůstala jsem sama v ujetém klubu, s rozpáraným bříškem a v kleci, do které je ze všech stran vidět. Ani jsem nemohla schovat hlavu, protože ten blbej límec se prostě nevejde nikam. To jsem dopadla. Netuším, jak dlouho jsem tam ležela (počítám, že asi tak sedm let nebo možná patnáct), když vtom jsem konečně zaslechla hlasy.

KAPITOLA DRUHÁ,

TRÁPENÍ POKRAČUJE, PADNE ŘEČNICKÁ OTÁZKA, A KDO HLEDÁ, NAJDE

Zvedla jsem hlavu. To je přece ONA! Tak mě tu přece nenechají? Nebo se přišli jen zeptat, jestli bílá našla flašku, a na mě se vykašlou?

Nevykašlali. Někde schrastili peníze na zdemolovanou čekárnu a vrátili se. No však, bylo by jim beze mne smutno. Ale já jsem uražená. Najednou jsou samé Rozárko sem, Rozárko tam, prý miláčku, už jedeme domů, už bude dobře, ten límec

máš, aby se ti břicho dobře hojilo. To vám teda pěkně děkuju, opravdu. Břicho mi nechají rozpárat, na hlavu nasadit létající talíř či kyblík či jakou hrůzu, a teď se budou lísat?

Tobiáš a Čenda jen nevěřicně zírali, co se to objevilo ve dveřích. S tím pitomým límcem se totiž nikam nevejdou a do všeho narážím. Jsem z něj opravdu celá nešťastná.

ONA mi vykládá, jak je jí vše líto (mně teda víc, tomu věřte) a že za pár dní budu v pořádku. Že budu mít už napořád klid, nebudu mít žádné chutě na kocoury a nebudu se muset starat o koťátka. Moc jí teda nerozumím, jíst kocoury jsem nechtěla ani předtím a starat se o koťata mne ani nenapadlo, takže si myslím, že kecají, a upřímně, ať už nos, nebo flaška, za to mi to opravdu nestálo. Příště si dám bacha. Se psem se vůbec nebudu bavit a flašku jim pro jistotu taky vrátím. Aby věděli, že tyhle věci nejím, a příště už mé břicho nechali na pokoji.

Šla jsem tedy najisto a vyhrábla ji zpod koberce. Jenže ona vypadala jinak, než když jsem si ji pod koberec schovávala! Divně, tak nějak rozplácle. Chvilku jsem si s ní ještě pinkala a pak ji nenápadně přihrála JÍ. A co myslíte, pochválila mne? Kdepak. Okamžitě začala shánět někoho, kdo prý tu flašku rozšlápl.

Šlapal po ní Čenda i Tobias, já je viděla. Ale i já, dokonce několikrát, tak jsem se radši uklidila do košíku. Tady totiž jedna neví, co se může stát. Jedno zašitý břicho a jeden hnusolímeček je na malou černobílou kočičku až dost. O žádný další podobný radosti opravdu nestojím. Po delším výslechu se přiznal ON, že když šel tuhle přes obývací, tak slyšel, jak mu pod nohou něco křuplo. Prý ho ale vůbec nenapadlo, že

by to byla hledaná flaška. Položil řečnickou otázku, jak asi měl vědět, že je ten krám pod kobercem, ale pak si uvědomil, kde vlastně žije. Podíval se na nás a s mírným povzdechem řekl, že ho to taky mohlo napadnout. No mohlo, co si budeme povídat.

Flaška putovala do koše. ONA na to koukala se smutkem. Prý na ní měla uloženou nějakou řeč do práce a teď může začít znova. Hm, tak to má blbý. Má si vše psát na papír a ne na flašku. To dá rozum.

Ale čert vzal flašku! Prý ve čtvrtek půjde hnusolímec z domu! Tak netrpělivě čekám.

Nevíte, kdy bude čtvrtek? Už tam budeme?

KAPITOLA TŘETÍ,

KONEČNĚ DOBRÉ ZPRÁVY A NĚCO MÁLO MYŠÍ

Nesu, nesu dobré zprávy. Nejlepší je ta, že už nejsem kosmonautka! Nebezpečí vystřelení do kosmo pominulo. Hnusolímec mi byl odebrán, bílá v tom ujetém klubu mě sice ještě trošku drápala v bříšku, ale to si jen vzala zpátky nitě, co mi půjčila, a tak už snad konečně budu mít chvilku klid. Protože na dvoře máme spoustu práce.

Už jste někdy chytali myš? Nebo ji aspoň zkoušeli chytit? Parádní zábava!

Jen nesmí být na jednu malou myšku tři kočky, to je potom trochu problém.

Že existují myši, mi vysvětlili Tobiáš s Čendou. Prý mi to sice měla vysvětlit máma, ale kdepak té je konec. Když jsem pak prvně venku ucítila myši vůni a uslyšela to šustění, hlas přírody zavelel a já hned věděla co dělat. Je pravda, že první myš mi utekla. No bóže, komu se povedlo všechno hned napoprvé? Tak jsem na hlídce trochu usnula. Jsem ještě malá a chtělo se mi spát, tak jsem holt klimbla trochu víc, než jsem myslela. Se nezblázním z toho, jak si ji pak Tobiáš nosil okolo domečku. Stejně mu ji sebrali a hodili do popelnice. Beztak byla malá a hloupá. Teda ta myš.

To ta moje, co jsem ulovila dneska, to byl jiný kousek! Veliká jak slon a chytrá jak opice a mrštná jak lasička. A přesto jsem ji dostala! Stejně nechápu, co hledají myši na dvoře, kde bydlí tři kočky. Možná tam mají myši stezku odvahy, nebo to byl myší superman, kdo ví. Dosupermanoval ale dost rychle.

Objevila jsem ho ráno pod hromadou naskládaných dřev. Sedla jsem si a pozorovala, co dělá. Nedělal nic. Stejně tak nedělali nic ani Tobiáš a Čenda, co ho pozorovali se mnou.

Ono totiž lovení myší je hodně náročná věc. Musíte stráááá-ně dlouhou dobu tiše sedět, pozorovat a pokud možno se vůbec nehýbat, aby si ten hloupý myšák myslel, že tam vůbec nejste. Jenže. Když to vypadalo, že už už vystrčí špičku nosu, tak to přestalo bavit Tobiáše a šel se napít. A myšák hned šup zpátky. Pak se zas Čenda musel podrbat nebo se převalit.

A když už jsem je konečně všechny zpacifikovala a hlídali jsme jako tři sfingy, tak šel kolem ON a zas bylo po parádě. Čendu s Tobiášem to za chvíli přestalo bavit a šli raději do domečku. Ale já si na tě, myšáku, počkám!

A tak hlídám a hlídám, je mi horko, mám žízeň, mám asi i trochu hlad, vlastně mám pořádně hlad... Stojí mi ta myš vůbec za to? Jenže pudy nezapudíš a ty velí: „Lov! Boj! Smrt!“

Sice to trvalo, ale nakonec ten myší superman skončil v mých drápech a tentokrát jsem ho JÁ vítězně nosila kolem chalupy. Jenže i mně ho nakonec ON vzal a hodil do popelnice. A ty jeho řeči, že zabít myšku velkou jak lískový oříšek není žádné umění a jestli mi není hanba, tak to byly stejně jen řeči závistivce, který sám žádnou myš vyčíhat a ulovit neumí. Kam by přišli, kdyby nás neměli? Vždyť by je ty myši roznesly na kopytech!

Nicméně kapsička, co jsem dostala za odměnu, taky nebyla k zahoeení. A možná – ale to jen mezi námi – mi chutnala o maličko víc než ta kostnatá myš.

První intermezzo – O náhodách

Tobiáše zachránila známá. Náhodou. Jeli s přítelem pro kotě . „Vyberte si, které chcete, druhé půjde pryč,“ nabídla jí paní ze statku. Tobiáš našel domov u nás.

Rozárku zachránila kamarádka. Náhodou. Vešla do nepoužívané stáje, kam někdo „soucitný“ odložil kra-

bici se třemi malými koťaty. Zavázanou. Kočičí konzerva položená vedle. Jak to ten dotyčný myslel, jsme nikdy nepochopili. Otvírák nedodal.

Ostatní (dnes již naše) kočky na náhodu nečekaly a zachránily se samy.

Nastěhovaly se k nám.

Do dílny, do domečku, do našich srdcí.

Nebýt náhody, nemám kočky. Nemít kočky, nezačala bych psát. A nepoznala spoustu lidí...

Díky, náhodo. Díky, kočky.

KAPITOLA ČTVRTÁ,

S LETNÍ BOUŘKOU, DIVADELNÍM DRAMATEM A OBĚTAVOU ZACHRÁNKYNÍ

Byl pozdní večer, nikoliv však máj, ale červenec. Letní večer, kdy je dusno, vzduch se ani nepohne a někde zdáli je slyšet divné hřmění. Nás ale nějaký hluk jen tak nerozhází, vždyť hned za zahradou máme koleje a tam každou chvíli rachotí velká železná potvora, takže když hřmí jen z dálky, je to pohoda. Mnohem zajímavější bylo pozorovat, jak nahoře na obloze někdo rozsvěcí. Vždycky blik blik blik, pak chvíli nic a pak mnohem hlasitější zaburácení.

Sedím pod střechou verandy na gauči a kochám se nádherným přírodním divadlem. Začíná pršet, nejdříve po kapkách, během chvilky se už ale z nebe hrnou proudy vody.

Do toho to blýskání, fakt paráda. A abych ten divadelní zážitek měla dokonalý, přihodila ONA skvělou etudu „Najdi si potmě a v bouřce své kočičky“.

První dějství bylo krátké, leč výstižné.

Hlavní postava hry, hrdinka Zachránkyně, vyběhne ze svého domečku a dramatickým falzetem provolává: „Či či či, kde jste, honem domů, prší a je bouřka!“

Jako bychom to nevěděli, sedíme tu už dlouho a máme to z první ruky. Libreto tedy zatím nic moc. Co tam máš dál?

Oslepená Zachránkyně, vybíhající z rozsvícené místnosti do temného dvora, mžourá krátkozrakýma očima po dvoře a hledá své miláčky. V záři blesku uvidí sedět Tobiáše na okně. Vrhne se k němu s výkřikem: „Ty můj kocourku chudáčku, honem domů, do bezpečí“, chytí ho do náručí a deštěm odnáší do domu.

Vyděšený Tobiáš, který do té doby v bezpečí okna pod střechou v suchu sledoval nebeské divadlo, se zásahem Zachránkyně stává promočeným kocourem, jehož šok uklidní až masová tyčinka.

Dějství druhé: hledání Čendy a mne.

Zachránkyně obviní JEHO, který v klidu sledoval detektivku v televizi, že za:

a) ztratil klíče od vrat, takže nemůže hledat Čendu, který je určitě venku za plotem, za:

b) vůbec se nesnaží najít kočičky, které jsou v tom nečase někde v dešti venku, a za:

c) pořád jen čumí na tu blbou bednu a zajímá ho hlavně ovladač.

Při dalším vyběhnutí ze dveří do tmy pak zakopne o Silvera, který si v závětrří v klidu čeká na svou večerní dávku. Otočkou zpět domů vystrčí na déšť JEHO, ať najde klíč od vrat. Bouře sílí a blesky křížují oblohu čím dál častěji.

Tobiáš dojedl tyčinku a vše se zájmem sleduje z bezpečí za oknem. Klíč není nalezen. Čenda ani Rozárka v dohledu nejsou. Zachránkyně zvyšuje otáčky. Promočená běží do průjezdu, cestou zakopne o lešení a podtrhne mu jednu nohu.

Vrací se zpět, mezitím ON našel deštník a snaží se ji schovat. Zachránkyně mu s deštníkem praští o zem, protože jak se někdo může starat o deštník, když jsou kočičky ve smrtelném nebezpečí?

Silver, který to svým jedním okem sleduje zpoza dveří, odchází znechuceně do kůlny. „Tady je vyhladovělý venkovní kocour, který byl dnes na jídle jen třikrát, a nikdo se o něj nestará, ba ještě ho nakopnou! To jsou pořádky v téhle domácnosti, sem přijdu nejdřív tak zítra ráno!“

Zachránkyně konečně našla klíč – sama, samozřejmě, bodejť by jí někdo pomohl – a běží znovu přes dvůr,odemknout vrata a hledat Čendu. Mezitím chrlí rozkazy na vyděšeného JEHO, aby hledal a zachránil Rozárku. ON mátožně odchází do deště. Deštník leží roztažený u dveří a chrání před deštěm tři slimáky a jednu rozplácitou vosu.

Dějství třetí:

Ztichlou ulicí, kterou bičuje déšť, se nese úpěnlivé volání:
„Čendo! Čendo! Čendoooooooo!!!“

Sousedé vyhlížíjí zpoza oken, co za veselici se to u nás zase děje, a v bytovce u kostela se nahluchlý děda Tomeček jde zeptat manželky, co se po něm probůh zas chce. Urousaná Zachránkyně, která proběhla křovím před domem, se vyčerpaná vrací domů, kde u dveří sedí Čenda s výrazem:
„No prosím tě, kde to běháš? Já chci domů a někdo mi zavřel dveře a zatarasil je deštníkem!“

Je chycen do náručí, donesen domů a zavinut do ručníku, aby se mu mokrý kožíšek rychle usušil. Čenda potupný ručník rychle shazuje a jde ten šok zajíst. Tobiáš se mu chvíli pošklebuje, nicméně za moment už oknem dva páry bystrých očí sledují poslední, nejdramatičtější dějství.

Dějství čtvrté:

„Našel jsi tu Rozárku?“

„No já jsem...“

„Nenašel, co, kdepak jechudinkamo jemalinká, jaktože-těvůbec nezajímá kde je, já si jinajdusama, když sis takovej!“ a Zachránkyně znovu vybíhá vstříc dešti a bouři zachraňovat další kočičku.

„Rozárka sedí nahoře na verandě!“ letí za Zachránkyní JEHO slova, ale ta neslyší, nemá čas, ZACHRAŇUJE!

Znovu proběhne zahradu, dvorek, voda z ní stéká a palec má nakopnutý. Uštvaná a nešťastná, že se jí ztratila milovaná Rozárka, si sedne potmě na verandě na gauč a přemýšlí, co bude dál dělat.

V té chvíli se jí položí měkká bílá tlapka na koleno a k mokré, urousané a zablácené Zachránkyni se přitocí malá, suchá, přítulná černobílá kočička, která celé divadlo sledovala s velkým gustem a za záchranu všech kožíšků jde Zachránkyni odměnit něžným dotekem čumáčku.

Jsem přitisknuta k Zachránkyni a okamžitě tím největším deštěm přenesena domů, čímž se i poslední suchý kožíšek změnil na promáčenou vydru. I já jsem usušena a odměněna masovou tyčkou.

ON se pokradmu připlíží z dílny, kam se schoval před největším návalem emocí, a vše zdárně končí. Slimákům je odebrán deštník a klíč je vrácen tam, kam patří, pro případ další potřeby.

V normálním divadle v této chvíli duní srdceryvná hudba, opona se nestíhá vracet nahoru, lidi si utírají oči a dlouze tleskají. V našem divadle déšť slábne, bouřka doznívá, krajina tichne a krajem se opět rozhostí mír a klid. Všechny kočky jsou v bezpečí doma.

Jen Silver v kůlně brblá: „Večeře mi uplavala, kožich mi promokl a ještě o mně zakopnou, pitomci.“

No řekněte sami, není s těmi našimi lidmi přča?

KAPITOLA PÁTÁ,

O ÚZEMÍ CIZÍCH MOCNOSTÍ A TAKY V NÍ TROŠKU STRAŠÍ

Jak už jsem psala, u našeho domečku je zahrádka. Není moc velká, ale je naše. Nicméně za plotem, v tújích, tam je tajemné území cizích mocností. Občas se odtud ozývají záhadné zvuky – hlasy neznámých lidí, štěkot psa, cizí kroky. Že k nám ale přes plot vtrhnou vetřelci, toho jsme se nenadáli.

A přitom to všechno začalo poměrně nevinně.

Silver, který má u nás all inclusiv a chodí na snídani, na svačinu, na oběd, na svačinu, na druhou svačinu, na večeři a na druhou večeři, začal být nespokojený s množstvím předkládané stravy.

„Vždycky tady byly plné misky,“ frflal nespokojeně při druhé večeři a obhlížel do lesku vylízané nádoby. „Jde to s vámi z kopce, nebo co? Vy jíst dostáváte?“

My zatím jíst dostávali. Ale taky jsme si všimli, že miska s granulemi, která stává na schodu přede dveřmi, je nějaká pohublá.

Pak jsme večer zaslechli to tajemné dupání. Mezi tújemi se cosi šustlo, za altánkem prasklo a u plotu duplo. Vzali jsme to s Tobiášem každý z jedné strany, já obchvatem přes okurky – au, píchají, to byl ale blbej nápad – tedy raději okolo okurek, Tobiáš to obešel přes jahody a pomalu jsme se, hnáni loveckým pudem, blížili k plotu.

Přepadneme je na tři, domluvili jsme se mrknutím oka.
Tři!

Vyskočili jsme z vegetace a vrhli se kupředu. Úžasem jsme však ztuhlí na místě. Kde nic tu nic! Kdo to tu dupal? A kdo to šustil v tújích?

Za zády nám cosi zamlaskalo. Otočili jsme se.

Kdo nám to žere z naší misky?

U misky připravené pro Silvera dřepěl vetřelec a vesele se ládoval. Ještě že si rovnou nesedl na naše škrabadlo a nelehл do našich pelíšků! Ale co když se na to chystá, co teď? Životem protřelý Silver samozřejmě nikde, když je ho potřeba. Někde prohání kočky a my mu máme bránit jeho misku? Jenže, zůstane jen u misky? A co je to vůbec zač, to stvoření, co tak labužnický mlaská?

A tak to bereme zase zpátky, přes jahody a kolem rajčat, a plížíme se pomalu k domu. Tři! Vyskočíme podruhé a podruhé zkoprníme úžasem.

Vetřelec se naklonoval! Už jsou dva!

Ale nějak to nezvládli, druhé je podstatně menší! Nicméně nemlaská o nic méně. Tak to už mě tedy nadzvedlo. Si přiletí já nevím odkud a budou nám užírat NAŠE jídlo? Jdu na věc. I ten větší vetřelec je mnohem menší než já, slavná lovkyně jedné myši, a taky tak vypadá, jak přerostlá myš. Přece si ho nenecháme nasazeného v zahrádce jako veš v kožichu? Dám mu ťafku packou. Drápkama! To uvidí, vetřelec jeden.

Vtom se staly dvě věci. Z vetřelců byly najednou koule plné ostrých bodlin a moje packa o jednu tu kouli škrtnla.

Áááú!!!

„Já si říkal, že mi to tu žerou ježci,“ ozval se za mnou Silver. Otočím se a vidím, jak mu v očích – blbost, v oku – svítí potměšilý ohníček.

„Bolí, co? Na ježky se nesahá, ježci píchají, to ví i malý kotě!“

No, já už to vím taky. Zase jedna věc, co mě máma nestihla nenaučit.

Bodlináci se během naší konverzace rozbílili a pokračují v hodování. Prohlížím si je. Jsou zajímaví. Očka jak korálky, se sklopenýma bodlinkama vypadají docela neškodně. Ale přece jen jsou to vetřelci! Nebo ne? Když vidím, jak se chvátne krmí a přitom se po nás pořád ohlíží, uvědomím si, že tato malá stvoření to nemají lehké. Nemají domeček jako my, ani lidi, co jim nosí jídlo. A tak nechám ježky ježkama a jdu si raději hrát s Tobíášem.

Silver nespokojeně sedí opodál a večere mu padá do ježků. Naštěstí z domečku vyjde ONA a ježky uvidí. Zprvu je překvapená, ale potom se otočí a Silverovi donese další plnou misku. A tak sledujeme, jak na jedné straně cesty hodují dva... počkat, ne, už tři! ježci, a na druhé straně večerí Silver. ONA sedí na schodku u dveří a s úsměvem je pozoruje.

„Ještě máte pořád přesilu,“ říká nám. „Se Silverem jste čtyři a ježci jsou jen tři. Tak se jich přece nebudete bát,“ směje se, když vidí, jak je s Tobíášem sledujeme z úctyhodné vzdálenos-

ti. „Ale radši k nim stejně moc nelezte, prý mívají blechy,“ povídá ještě a jde dát ježkům nášup.

A tak tu teď máme malé, dupající vetřelce. Už se jich nebojíme, ale pro jistotu je nelovíme. To kvůli těm blehám přece.

Jsou vidět jen večer, protáhnou se pod plotem a jdou na večeři. Misky mají připravené a už se ani tolik při jídle nebojí.

V jednom se ale ONA spletla. Ježčí máma vyrovнала skóre. Vodí s sebou na večeři tři malá, tlustá, jak z kočičích konzervíček rostoucí ježčata.

KAPITOLA ŠESTÁ,

VE KTERÉ SE NEJEN SLAVÍ, ALE I ZLOBÍ

Povídala ONA, že bych se měla kát. Že bych měla zalézt někam do koutku a zpytovat svědomí. Ať jí nechodím na oči, nebo že mě roztrhne jako malého hada. Přitom dávala prádlo do pračky, umývala kuchyň a leštila kuchyňský stůl. Tak si ležím ve svém oblíbeném koutku a snažím se dohonit to své svědomí.

„Co ode mne chceš?“

„Mám tě zpytovat, mám to nakázáno od NÍ.“

„Ježíš, už zase? Vždyť jsme už všechno probrali. Nic zlého jsi neudělala. Chovala ses přesně podle všech kočičích zákonitostí. Dej mi pokoj, chci spát.“

Chci také spát, ale nemůžu. Okolo proběhla s dusotem ONA. „Stydíš se? Aspoň trochu, doufám,“ zahartusí.

Umývám si tlapky, dneska jsou obzvlášť dobré. Ještě ocásek, ten to taky potřebuje. Snažím se stydět. Jak se to vlastně dělá? Zkousím to na zádech, nic moc. Na břišku? Ó ne, nejvíc mi to sluší na boku, tak se budu stydět na boku. Stydím se tak úporně, až z toho opravdu usnu.

A zdá se mi sen. O tom, jak se v naší domácnosti koná rodinný oběd. Podává se k němu specialita šéfky kuchyně, výborná svíčková s knedlíky, brusinkami a šlehačkou. Rodina se schází, zasedá kolem oválného stolu a za pohodové atmosféry pojídá polévku. Cinkají skleničky při přípitku na zdraví a přeje se vše nejlepší k narozeninám oslavenci. Podává se druhý chod, již zmíněná, v rodině vyhlášená svíčková. A v tomto snu rodina sní vše, co je jim na talíř naloženo, oběd je završen ovocným pohárem a dopije se láhev vína.

V tomto snu žádná malá černobílá kočička nevyskočí na stůl a neproběhne talířem nejprve hlavě rodiny a pak oslavenci. V tomto snu neječí matka oslavence na kuchařku, že tak nevychované kočky ještě neviděla a že ji tu už na žádné oslavě neuvidí, a že buď ona, nebo ty potvory kočky. Ale také v tomto snu nevidím, jak oslavenec prská smíchy svíčkovou na sváteční ubrus, ani jak děti výskají nadšením, protože takovou zábavu od té nudné oslavy věru nečekaly. Ani v něm kuchařka neutře prvně tlapky malé výtržnici, pak stopy od svíčkové na stole, neuklidní tchyni, nezklidní děti a oslavence a nevymění porce pro poškozené, aby mohl oběd pokračovat v jakž takž poklidném duchu. Taky v něm nikdo neochutná domácí sli-

vovici, se kterou se původně na slavnostní tabuli nepočítalo, ale pro zahrnutí šoku je přece jen nejlepší (o udobření hostů nemluvě, dva tři kalíšky dělají divy).

A oslavenec v něm vůbec netuší, že jiné narozeniny vejdou do rodinných ság na hodně dlouho, protože takovou oslavu, kdy po obědě je nutno převléknout půlku hostí a udělat generální úklid včetně mokrého čištění koberce, hned tak nikdo nemá. A snová oslava se neprotáhne – díky tomu, že se tam nepije slivovice – až do pozdních večerních hodin, kdy tchyně tančí s oslavencem bujaře v obývacíku vedle srolovaného koberce. Kdy na svět vykouknou staré černé desky, které již dávno nikdo nehrál, a ze svých pelíšků na to hledí tři kočky, které se slovy „Tak pojďte sem za námi, vy potvořice jedny chlupatý, zlobivý,“ byly nakonec přece jen vzaty na milost.

Prostě se mi zdál sen o nudné, fádní, průměrné oslavě. Bylo mi toho snového oslavence dost líto, protože tentokrát skutečnost překonala sen a tuto oslavu narozenin opravdu nikdo nezapomene. A proto by se snad měla malá, černobílá Rozárka stydět?

„Vidíš,“ ozve se právě probuzené svědomí. „Vždyť by ti měli poděkovat, a ne se na tebe zlobit.“

A tak se, dostatečně prostydná, jdu navečeřet, a když procházím kolem NÍ, vidím v JEJÍCH očích úsměv.

„Teda povím ti, bez tebe by tu byla pěkná nuda,“ bere mě do náručí a šeptá mi do ouška.

Však já vím.